

WEGVERSERRING

Niet alle moderne verschijnselen hoeven we goed te keuren. Er zijn zaken waar we ons tegen kunnen, nee, moeten verzetten. Deze week het leed dat deelscootertjes heet.

> Vroeger was het zo: als ik op een scootertje wilde rijden kocht ik een scootertje, en daar reed ik dan op. Als ik er niet op reed zette ik mijn scootertje in mijn schuurtje. Dan had namelijk niemand last van mijn scootertje. Mensen konden gewoon over de stoep met hun kindervan of rolstoel, want mijn scootertje stond daar niet. Mijn scootertje stond in mijn schuurtje. Ik zorgde goed voor mijn scootertje, mijn scootertje had me immers best veel geld gekost. Dus ik legde hem bijvoorbeeld niet overdwars over het fietspad. Je scootertje overdwars over het fietspad leggen is namelijk niet de beste manier om voor je scootertje te zorgen. Bijkomend voordeel was dat fietsers gewoon over het fietspad konden rijden, omdat mijn scootertje daar niet lag. Het was een prachtig concept, maar volgens sommige mensen blijkbaar wel een beetje achterhaald.

Die mensen zagen geld in scootertjes, en onder het mom van *shared economy* – een als groene ideologie vermomd verdienmodelletje – hebben ze toen overal zogenoemde deelscooters neergegoot. Neergegoot, ja: aan de compositie van de scootertjes op de trottoirs te zien kan het niet anders of een enorme hand heeft ze gewoon vanuit de lucht de wijk in gesodemieterd, als was het een haffel pepernoten. Waar we in de jaren tachtig om de hondendrollen heen hinkstapsprongen, zijn ze nu uit de kluiten gewassen tot scootertjes.

Hier in de wijk heten ze vooral Go-nog-iets en Felyx – over de zwakzinnige amateurtaalknutselaars die het geinig vinden om een y neer te zetten waar een i had moeten staan, gaan we het nu niet hebben. Ze waren er plotseling, en meteen ook met buitengewoon veel.

Volgens de mensen die geld verdienen aan de scootertjes zijn ze een alternatief voor het ov of de auto, maar de Groen-Links-achtige figuren voor wie ze volgens deze theorie zijn bedoeld zie ik er nooit op rijden. De spaarzame keren dat er zo'n scootertje voorbijtuft zitten er types op die met zo'n scootertje hun lege Red Bull-blikje iets verder van huis gaan neer-

gooien dan ze zouden doen zonder zo'n scootertje.

De scootertjes zouden een probleem oplossen, maar in plaats daarvan voegen ze eerder een probleem toe. En met hun grote logo's zijn de scootertjes ook nog eens reclame in de openbare ruimte. Ik zal wel een pietlut zijn dat ik me eraan erger dat we overal worden aangespoord tot het willen van spullen of diensten, dat we nergens kunnen ontkomen aan die misleidingen-ruis. Voor de mensen die even pietluttig zijn als ik: fijn, dank u, we zijn met meer dan we denken, hou vol en geniet van het nu, want alles wordt altijd alleen maar erger.

Voor wie me een pietlut vindt: waarom moet de hele openbare ruimte een reclamezuil zijn van zo'n fantasieloos verdienmodelletje? Waarom moet ik overal waar ik kijk zien dat een geldbeluste opportunist mijn gemeente heeft weten te misleiden om de openbare ruimte te degraderen tot stalling? Zodanig dat we er niet meer langs kunnen met onze kindervan/rolstoel/buggy/kruiwagen/voeten? De stoep is er niet om verhuurbare waren op uit te stallen en aan te prijzen, de stoep is geen scootertjesstalling.

De stoep heeft de eenvoudige functie: voetgangers en aanverwanten veilig aan het verkeer te laten deelnemen. Het zou ondenkbaar zijn het spoor of de snelweg te misbruiken voor het neerplempen van een semi-milieubewust noviteitje. Maar op de stoep kan het blijkbaar wel. De openbare ruimte in wijken moet zijn van de mensen die wonen in die wijken, die er leven. Niet van 'succesvolle start-ups' of andere popiejopies die geen donder geven om een wijk waarin ze niet wonen.

Zo. Ik geloof dat ik mijn punt nu wel heb gemaakt.

